

wiek	Doznane przeżycia, zachowanie	Forma pomocy
Do 2. lat	Dziecko nie posiada zrozumienia śmierci. Nie znaczy, że nie odczuwa bólu, żalu i cierpienia duchowego, co potwierdzają badania z psychologia rozwojowej, a szczególnie psychologii prenatalnej. Kilkumiesięczne niemowlę jest w stanie przeżywać brak przy sobie bliskiej osoby.	Stać relacja (opieka) z jednym, głównym i najważniejszym dla dziecka opiekunem. To w dużej mierze sprawia poczucie bezpieczeństwa. Częste zmiany osób opiekujących się dzieckiem mają negatywny wpływ na przeżywanie żałoby.
2-5 lat	Dziecko, w tym okresie <i>reaguje na stratę podobnie jak osoba dorosła, z tą tylko różnicą, że dziecku brakuje możliwości wyrażenia swoich uczuć poprzez słowa. Choć znają już pojęcie śmierci, mają ograniczoną zdolność jego rozumienia. Dzieci nie rozumieją, że śmierć jest nieodwracalna, że wiąże się z ustaniem wszystkich funkcji życiowych i że dotyczy wszystkich ludzi, a nie jest tylko nieszczęśliwym wypadkiem. Ich zachowania wiążą się z potrzebą ciągłej uwagi i poczucia bezpieczeństwa, które zostało zachwiane po zniknięciu ważnej dla nich osoby¹. W dalszym ciągu nie rozumie pojęcia „nieodwracalności”, a wyciąganie wniosków odbywa się na zasadzie myślenia magicznego. W okresie tym, śmierć może być przyjmowana jako forma dalekiego wyjazdu, snu czy też obecności w innym wymiarze, z którego zmarły powróci. Nierzadko mogą pojawiać się wspomnienia śpiewu rodzica podczas kładzenia się do snu (śpiew Kołysanki na dobranoc). To bardzo trudny okres w przeżywaniu żałoby przez dziecko. Trudność ta wynika stąd, że najczęściej rodzice, opiekunowie i dorośli zajmują się i przeżywają swoje osobiste emocje, nie zajmując się osieroconym dzieckiem. Dziecko czuje się opuszczone, nie wzbudzające zainteresowania ze strony najbliższych oraz odczuwa brak bezpieczeństwa². Taka sytuacja staje się przyczyną pojawienia się buntu kierowanego w stronę zmarłego czy też swojego opiekuna (rodzica).</i>	Zapewnienie dziecku bezpieczeństwa, zainteresowania się nim, zwrócenie na niego uwagi. Odpowiadanie na zadawane pytania, gdyby nawet były one powtarzające się w treści i wielokrotnie zadawane. Odpowiedź powinna być dostosowana do wieku dziecka i zawsze prawdziwa, dosłowna, nie pobudzająca fantazji dziecka, zwłaszcza małego. Pamiętać należy, że bardzo często nawet najbardziej pospolite określenia związane ze śmiercią mogą łatwo wprowadzić dziecko w błąd i jeszcze bardziej spotęgować jego niepokój, a tym samym utrudnić przeżywanie żałoby. Pozytywne reagowanie – osłabianie na choćby najmniejsze przejawy magicznego myślenia ³ .